

Kategoria: Komunikacja i Transport
Opublikowano: piątek, 10, maj 2019 15:15
Bartłomiej Zydel
Odsłony: 2642

O zwrocie dopłat z budżetu państwa z tytułu ustawowych uprawnień do ulgowych wypowiedział się niedawno Naczelny Sąd Administracyjny.

Sprawa wyglądała następująco. Umową zawartą w lutym 2008 r. pomiędzy Województwem Mazowieckim, a przewoźnikiem – Spółdzielnią A, określono szczegółowe zasady przekazywania dopłat z budżetu państwa z tytułu ustawowych uprawnień do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego autobusowego osób uprawnionych, określonych w ustawie z 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego.

W związku z kontrolą przeprowadzoną przez Marszałka Województwa Mazowieckiego w zakresie prawidłowości rozliczania przez Skarżącą Spółdzielnię dopłat z tytułu stosowania ustawowych uprawnień do ulgowych pasażerskich przejazdów autobusowych w okresie od stycznia 2009 r. do kwietnia 2010 r. ustalono, iż we wskazanym okresie przekazano z budżetu państwa dopłaty do biletów w łącznej wysokości 478.266,60 zł. W toku kontroli ustalono ponadto, że świadczone przez przewoźnika usługi przewozu uczniów stanowiły przewóz regularny specjalny zdefiniowany w art. 4 pkt 9 ustawy z 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, czyli polegający polegający na niepublicznym przewozie regularnym określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób. Zgodnie natomiast z art. 1 ust. 1 i art. 8a ust. 4 pkt 1 ustawy o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego do otrzymywania dopłat uprawnieni są wyłącznie przewoźnicy wykonujący regularne przewozy osób, tj. powszechnie dostępne przewozy publiczne.

Zdaniem kontrolującego, w takiej sytuacji przewoźnik nie powinien występować o dopłaty z tytułu sprzedaży biletów w ramach przewozów regularnych specjalnych, ponieważ wskazana ustawa reguluje wyłącznie zasady przekazywania dopłat z tytułu sprzedaży biletów ulgowych w transporcie publicznym. Wobec powyższego, środki pobrane w związku z wykonywaniem przewozów regularnych specjalnych powinny zostać uznane za pobrane nienależnie. Zwrotowi winna podlegać całość przekazanych dopłat w wysokości 478.266,60 zł, ze względu na brak możliwości wyodrębnienia kwot dopłat do biletów ulgowych sprzedanych przez przewoźnika na linie regularne od kwot dopłat pobranych do wykonywanych przewozów regularnych specjalnych. Decyzją z marca 2011 r. Marszałek Województwa Mazowieckiego określił obowiązek zwrotu przez Skarżącą dotacji pobranej nienależnie w wysokości 478.266,60 zł.

Sprawa ostatecznie znalazła finał w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, gdzie została przyznana racja Marszałkowi. Skarżąca poza argumentami wynikającymi z ww. ustaw podniosła także m.in. kwestię cywilnoprawnego charakteru sporu, do czego nie przychylił się NSA.

Co do sedna sprawy Sąd wskazał, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa administracyjnego, za przewozy regularne specjalne uznaje się, m.in. przewozy pracownicze i przewozy uczniów do szkół. Dotyczą one przewozów uczniów wykonywanych w dni nauki szkolnej regularnie w godzinach rannych oraz popołudniowych, a pasażerowie to określona grupa uczniów z konkretnej szkoły. Fakt ewentualnej zmienności rozkładu jazdy, jego zróżnicowania ze względu na czas trwania zajęć szkolnych, nie ma wpływu na zaliczenie przewozów do przewozów regularnych specjalnych. Skarżąca Spółdzielnia w ramach otrzymanej dotacji wykonywała również przewozy regularne specjalne w ramach umowy z sierpnia 2008 r., zawartej z Gminą N., której przedmiotem było świadczenie usług polegających na dowożeniu i odwożeniu uczniów z ustalonych punktów zbiórki do i ze szkół (w tym zespołu szkolno-przedszkolnego) autobusami, na wskazanych trasach. Kwestią sporną była natomiast możliwość wykorzystania dotacji udzielonej Spółdzielni przez Województwo Mazowieckie na podstawie umowy z

Kategoria: Komunikacja i Transport
Opublikowano: piątek, 10, maj 2019 15:15
Bartłomiej Zydel
Odsłony: 2642

lutego 2008 na sfinansowanie ulg na przewóz regularny specjalny uczniów na podstawie art. 5a ustawy z dnia 20 czerwca 1992 roku o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego.

W tym zakresie NSA podzielił stanowisko WSA w Warszawie co do tego, że wykładnia art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów w związku z art. 4 pkt 7 i 9 ustawy o transporcie drogowym prowadzi do wniosku, że relacjom tej ustawy nie podlegają uprawnienia do ulgowych przejazdów w ramach niepublicznego przewozu regularnego określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób. Skoro ustawa o transporcie drogowym inaczej definiuje mający charakter publiczny transport regularny, to niedopuszczalne jest uznanie niepublicznego transportu regularnego specjalnego jako podlegającego regulacjom ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu drogowego.

Ponadto w opinii Naczelnego Sądu zastosowanie art. 5a ustawy z 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów dotyczy przypadku nabywania przez gminę biletów miesięcznych dla dzieci w celu wykonania obowiązku określonego w art. 14a ust. 3 oraz art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty w ramach publicznego regularnego przewozu osób – art. 1 ust. 1 ustawy o uprawnieniach w związku z art. 4 pkt 7 ustawy o transporcie drogowym określającym przewóz regularny jako publiczny przewóz osób i bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, na zasadach określonych w tej ustawie oraz ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe. Zasadnie także Sąd I instancji stwierdził, że tożsame pojęcia użyte w ustawie o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego i w ustawie o transporcie drogowym mają inny zakres znaczeniowy. Zabieg taki byłby w realiach sprawy nieuprawnionym działaniem godzącym w spójność systemu prawa.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 kwietnia 2019 r., I GSK 1216/18

Źródło: [CBOSA](#)